

Istoria unui caiet

Fiind încă adolescentă, am descoperit ceea ce Dumnezeu îmi va prezenta mai clar câțiva ani mai târziu: mesajul Sfântului Josemaría și sfințenia în mijlocul lumii

16.09.2013

Câte drumuri există pentru a ajunge la Dumnezeu? Atâtea câți oameni sunt pe pământ (Ratzinger, Sarea pământului, Ed. Palabra, pag. 36). Prin aceste cuvinte ale Cardinalului Ratzinger de atunci, vreau să-mi

amintesc de pașii mei până în ziua de azi.

Fiind încă adolescentă, am descoperit ceea ce Dumnezeu îmi va prezenta mai clar câțiva ani mai târziu: mesajul Sfântului Josemaría și sfințenia în mijlocul lumii. Am crescut la Alytus, un oraș mic înconjurat de păduri și lacuri, în regiunea Dzukija, în sud-estul Lituaniei. Am o soră și un frate geamăn. De când eram mici, mama și bunica mea ne-au educat în credință, în ciuda dificultăților, au vegheat ca să putem merge la liturghie în fiecare duminică. Asta însemna pentru noi să mergem pe jos 3 kilometri și să parcurgem alți 17 cu autobuzul. Era în epoca sovietică, în care regimul îi prigonea pe credincioșii practicanți și interzicea publicarea și lectura literaturii religioase. În pofida acestui lucru, unele persoane își puneau în pericol viața pentru a-și menține credința.

Îmi aduc aminte de prietenele mele care veneau la noi de când în când cu cărți religioase și de rugăciuni, tipărite cu mașini clandestine sau scrise de mână. Rămâneau la noi un timp ca să le putem citi.

Între 1982 și 1985, a ajuns la noi un caiet cu gânduri din Camino (Drum), o carte a Sfântului Josemaría, în lituaniană. Nu ni-l aminteam deloc până când vara trecută, punând în ordine lucrurile din casa mamei mele, am găsit din întâmplare un caiet în care sora mea Rima scrisese o notă scurtă despre autor și despre punctele 437 și 699 din Camino. M-am bucurat foarte mult să citesc aceste gânduri, care acum sunt atât de cunoscute și iubite. În acei n-aveam nicio idee despre Opus Dei, nici nu știam cine era Josemaría Escrivá de Balaguer, dar într-un fel a început să facă parte din viața noastră. De fapt, mama mea ne amintea mereu că ea – în anii dificili

de comunism – avea conștiința clară a chemării la sfințenie a oricărei persoane.

Câțiva ani mai târziu am cunoscut Opus Dei. Trăiam în capitală, Vilnius, și, prin intermediul nepoatei mele Justina, am mers pentru prima oară la un centru al Lucrării. Îmi aduc aminte de bucuria și dragostea cu care mi-au primit cei din centru și impresia pe care mi-au dat-o să văd persoane creștine și coerente în credința lor. Însă, prinsă de muncă și de unele studii pe care le începusem, am renunțat să merg la centru des.

Puțin mai târziu, nepotul meu în vârstă de 15 ani l-au diagnosticat cu leucemie. A fost un șoc pentru toți. Am făcut tot posibilul ca să fii tratat de cei mai buni specialiști. Prin toate mijloacele umane și supranaturale posibili: multe persoane s-au rugat pentru vindecarea lui. Cu câteva zile înainte de 26 iunie 2009, medicii l-au

informat că boala dispăruse și băiatul a putut să își reia viața.

Mă gândesc că Dumnezeu m-a zguduit în aceste circumstanțe și m-am hotărât să reiau cursurile de formare creștină în centrul Opus Dei.

Dar nu se termină aici povestea. Eram și sunt foarte mulțumită de tot ceea ce primesc și, de asemenea, voiam ca multe persoane să aibă posibilitatea de a cunoaște viața și mesajul Sfântului Josemaría. Imediat am început să călătorim în orașul meu de naștere, Alytus, și am organizat niște activități. Le-am propus pe prietenelor mele să ne întâlnim în fiecare lună pentru a aprofunda temele privind credința și prietenia. Le-a plăcut ideea și am stabilit să ne vedem luna viitoare. Cu această ocazie am adus-o cu mine pe o prietenă, Dalia, care este actriță de teatru. Am pregătit un comentariu al unei predici din cartea Amigos de

Dios, și Dalia s-a gândit ce texte am putea să citim. Am închiriat un local mic și au venit 13 persoane: cele care veniseră prima oară și prietene ale prietenelor. Au fost foarte interesate și ne-au cerut să le vorbim despre virtuți creștine.

Dar nu se termină aici povestea. Eram și sunt foarte mulțumită de tot ceea ce primesc și, de asemenea, voiam ca multe persoane să aibă posibilitatea de a cunoaște viața și mesajul Sfântului Josemaría. Imediat am început să călătorim în orașul meu de naștere, Alytus, și am organizat niște activități. Le-am propus pe prietenelor mele să ne întâlnim în fiecare lună pentru a aprofunda temele privind credința și prietenia. Le-a plăcut ideea și am stabilit să ne vedem luna viitoare. Cu această ocazie am adus-o cu mine pe o prietenă, Dalia, care este actriță de teatru. Am pregătit un comentariu al unei predici din cartea „Prietenii lui

Dumnezeu”, și Dalia s-a gândit ce texte am putea să citim. Am închiriat un local mic și au venit 13 persoane: cele care veniseră prima oară și prietene ale prietenelor. Au fost foarte interesate și ne-au cerut să le vorbim despre virtuți creștine.

Totodată am început reculegeri spirituale în fiecare lună. Prima a avut loc în iunie, la Biserica Îngerilor Păzitori. Fiindcă parohul o anunțase în cadrul Sfintei Liturghii de duminică, au asistat mai multe persoane. Am adus niște cărți ale Sfântului Josemaría. Am dispărut într-o clipă și a trebuit să ne aprovizionăm mai bine la data următoare. Una dintre asistente, Grazina, a povestit că avea acum 10 ani o iconiță a Fericitului Josemaría de atunci, la care se închina des, deși nu știa nimic despre el.

În Anul Credinței am ținut o serie de conferințe despre adevăruri din

Crezul. M-a încântat să realizez că este deja o realitate dorința mea de a semăna sămânța aceea pe care am primit-o prin cuvintele Sfântului Josemaría și pe care o descoperisem cu mai mult de 30 de ani în urmă într-un caiet.

Dalia, Lituania

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
istoria-unui-caiet/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/istoria-unui-caiet/) (06.08.2025)